

Петът разказва

„Аз съм роден и израснал на село. Моето детство е минало по нивите, полето и Балкана. Горях под слънцето, брулиха ме ветрове и бури, поройни дъждове са ме мокрили. Вървах по златни ниви и многоцветни ливади. Аз се възхищавах и от бурите, и от тишината. И в едното, и в другото имаше красота. Така живях до трети /сега седми/ клас, без да знаая, че на света живеят поети и техните песни вълнуват хорските сърца и души. После отидох в София, в гимназията, в университета, а там животът и светът ми се разкриха в друга светлина. Ала големият и шумен град не ме плени. Бях скръбен и мрачен. Тъгувах за широките полета, за горите и потоците на планината и за ония прости и сърдечни хора, с които растях и делих черен като земята хляб.

От баща ми съм наследил любовта ми към природата. Той беше пребродил много наши планини. На 17-годишна възраст кръстосал надлъж и шир Рила планина, омаян от нейната неповторима красота. Особено много баща ми обичал пойните птици.

Той беше сух и жилав, синеок. Беше медицински фелдшер отначало във Видин и Орхание /сега Ботевград/, а после в София. Майка ми нямаше никакво образование. Колкото баща ми се вглъбяваше в себе си, тя напротив – толкова бе приказлива, весела и сърдечна жена. И двамата са родени в Лъжане /днес Трудовец/. Нашият двор бе с много вишни и от там името на първата ми книга – „Под цъфналите вишни“.

...

„Назначиха ме учител в Плевен. И в този град започна първата ми любов. Един ден срещнах една девойка с красиви очи и дълги буйни коси. Тя сякаш бе излязла от някаква приказка, от света на моите блянове. И сърцето ми трепна. Тогава бликнаха и моите първи песни, които влязоха в първата ми книга. И досега ми звънтят двете строфи:

*Мечти ли пълнят ти сърцето
спомни си в твоите мечти
сърце, че има, за което
най-хубава мечта си ти.*

*Тъга сърце ли ти обзима
и то ни миг покой не знай,
спомни си ти, спомни, че има
сърце за тебе що страдай“*

...

„ Не преди много време си ходих в моето родно село Лъжане. То е под самия Балкан. През него тече малка река. Нашата къща е до самия бряг на реката. На тоя бряг някога е имало голямо крушово дърво. Там често майка ми е връзвала люлка и ме е люляла. Намерих крушата отсечена. Останал е само дънерът. Дожаля ми много ...

1930 г